

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক গোটেই বিশ্বত শান্তি ৰাজ্য স্থাপন কৰোঁতা পিতাৰ সহায়কাৰী হোৱা, তোমালোকৰ সন্মুখত এতিয়া সুখ-শান্তিৰ সৃষ্টি আছে"

প্ৰশ্ন: পিতাই সন্তানসকলক কিহৰ বাবে পঢ়ায়, পঢ়াৰ সাৰমৰ্ম কি?

উত্তৰ: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ), বিশ্বৰ মালিক কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ পঢ়ায়, পিতাই কয় – সন্তানসকল, পঢ়াৰ সাৰমৰ্ম হ'ল জগতৰ সকলো কথা এৰি দিয়া, কেতিয়াও এনেকৈ নাভাবিবা যে মোৰ কোটি আছে, লাখ আছে। হাতলৈ একোৱে নাহিব সেইবাবে ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা, পঢ়াৰ প্ৰতি ধ্যান দিয়া।

গীত: আখিৰ ৱহ দিন আয়া আজ... (অৱশেষত আজি সেই দিনটি আহিল...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে - অৱশেষত বিশ্বত শান্তিৰ সময় আহিল। সকলোৱে কয় বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হ'ব পাচত যিয়ে সঠিক ৰায় দিয়ে তেওঁক পুৰস্কাৰ দিয়ে। নেহৰুৱেও ৰায় দিছিল, শান্তিতো নহ'ল। কেৱল ৰায় দি গ'ল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে কোনোবা সময়ত গোটেই বিশ্বত সুখ, শান্তি, সম্পত্তি আদি আছিল। সেয়া এতিয়া নাই। এতিয়া পুনৰ সেয়া হ'ব। চক্ৰতো ঘূৰিব নহয় জানো। এয়া তোমালোক সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণসকলৰ বুদ্ধিত আছে। তোমালোকে জানা ভাৰত পুনৰ সোণৰ হ'ব। ভাৰতকে গ'ল্ডেন স্পেৰ' (সোণৰ ঘনচিৰিকা বা ঘৰচিৰিকা) বুলি কোৱা হয়। যদিও মহিমা কৰে কিন্তু সেয়া কোৱাতে সীমিত। তোমালোকেতো এতিয়া প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। এইটো জানা যে বাকী কেইটিমান দিন আছে সেয়েহে নৰকৰ এই সকলো দুখৰ কথা পাহৰি যোৱা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া সুখৰ সৃষ্টি সন্মুখত আছে। যিদৰে আগতে বিদেশৰ পৰা যেতিয়া আহিছিল তেতিয়া ভাবিছিল এতিয়া পাবলৈ অলপ সময় আছে কিয়নো আগতে বিদেশৰ পৰা আহোতে বহুত সময় লাগিছিল। এতিয়াতো এৰোপ্লেনেৰে (উৰাজাহাজেৰে) সোনকালে আহি উপস্থিত হৈ যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া আমাৰ সুখৰ দিন আহিব, যাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। বাবাই পুৰুষাৰ্থও অতি সহজ দিছে। ড্ৰামা অনুসৰি কল্পৰ আগৰ দৰে, এইটো নিশ্চিত। তোমালোক দেৱতা আছিল, দেৱতাসকলৰ কিমান অনেক মন্দিৰ সাজি থকা হৈছে। সন্তানসকলে জানে যে এই মন্দিৰ আদি সাজি কি কৰিব! বাকী আৰু কিমান দিন আছে! তোমালোক সন্তানসকল জ্ঞানৰ অৰ্থ'ৰিটি (হৰ্তা-কৰ্তা) হোৱা। কোৱাও হয় - পৰমপিতা পৰমাত্মা সৰ্বশক্তিমান অলমাইটি অৰ্থ'ৰিটি হয়। তোমালোক জ্ঞানৰ অৰ্থ'ৰিটি হোৱা। তেওঁলোক হ'ল ভক্তিৰ অৰ্থ'ৰিটি। পিতাক অলমাইটি অৰ্থ'ৰিটি বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকল পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি হৈ আছে। তোমালোকৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান আছে। এইটো জানা যে আমি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। যিসকল ভক্তিৰ অৰ্থ'ৰিটি আছে তেওঁলোকে সকলোকে ভক্তিহে শুনায়। তোমালোক জ্ঞানৰ অৰ্থ'ৰিটি হোৱা সেয়েহে জ্ঞানহে শুনোৱা। সত্যযুগত ভক্তি নাথাকেই। এজনো পূজাৰী নাথাকে, সকলো পূজাই হয়। আধাকল্প হ'ল পূজা, আধাকল্প হ'ল পূজাৰী। ভাৰতবাসীৰ প্ৰসঙ্গতেই কোৱা হয় যে যেতিয়া পূজা আছিল তেতিয়া স্বৰ্গ আছিল। এতিয়া ভাৰত পূজাৰী নৰক। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া প্ৰেক্টিকেল লাইফ (ব্যৱহাৰিক জীৱন) গঢ়ি আছে। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি সকলোকে বুজাই থাকা আৰু বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। ড্ৰামাত পূৰ্বে পৰা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ড্ৰামাই তোমালোকক পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে, তোমালোকে কৰি থাকা। এইটো জানা যে ড্ৰামাত আমাৰ অবিনাশী পাৰ্ট (ভূমিকা) আছে, জগতে এই কথাবোৰ কি জানিব। আমাৰহে ড্ৰামাত পাৰ্ট আছে। যিয়ে ক'ব তেওঁহে বুজিব যে কেনেকৈ আমাৰ এই ড্ৰামাত পাৰ্ট আছে। এই সৃষ্টি চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এই ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী (বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল) তোমালোকৰ বাহিৰে আৰু আন কোনেও নাজানে। উচ্চতকৈও উচ্চ কোন হয়, জগতত কোনেও নাজানে। ঋষি-মুনি আদিয়েও কৈছিল - আমি নাজানো। 'নেতি-নেতি' বুলি কৈছিল নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেতো জানা যে সেইজন ৰচয়িতা পিতা হয় আৰু আমাক পঢ়াই আছে। এয়াও বাবাই বাৰে বাৰে বুজাইছে যে ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া দেহী-অভিমানী হৈ বহিবা। এজন পিতাইহে ৰাজযোগ শিকায় আৰু ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰী-জিওগ্ৰাফী বুজায়। পিতাই কয় - মই কোনো থট ৰিডাৰ (মনৰ কথা পঢ়োঁতা বা জানোঁতা) নহওঁ, ইমান বিশাল জগত, ইয়াক বহি কি ৰিড কৰিম (পঢ়িম)। পিতাইতো নিজেই কয় - মই ড্ৰামাৰ নিৰ্ধাৰিত সূচী অনুসৰি তোমালোকক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহোঁ। ড্ৰামাত মোৰ যি ভূমিকা আছে সেয়াই পালন কৰিবলৈ আহোঁ। বাকী মই কোনো থট ৰিড নকৰোঁ (মনৰ কথা নপঢ়োঁ), মোৰ কি ভূমিকা আছে আৰু তোমালোকে কি ভূমিকা পালন কৰি আছে সেয়া শুনাও। তোমালোকে এই ন'লেজ (জ্ঞান) শিকি আনকো শিকাই আছে। মোৰ ভূমিকাই হৈছে পতিতক পাৱন কৰি তোলা। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা, তোমালোকে তিথি-তাৰিখ আদি সকলো জানা।

জগতত কোনোবাই জানে জানো। তোমালোকক পিতাই শিকাই আছে আকৌ যেতিয়া এই চক্ৰ সম্পূৰ্ণ হ'ব তেতিয়া আকৌ বাবা আহিব। এই সময়ত যি চিন (দৃশ্য) ৰূপায়িত হ'ল সেয়া কল্পৰ পাচত ৰূপায়িত হ'ব। এটা চেকেণ্ড আনটোৰ লগত নিমিলে। এই নাটক ঘূৰি থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে এই বেহদৰ নাটকৰ বিষয়ে জানিছা। তথাপি তোমালোকে বাৰে বাৰে পাহৰি যোৱা। বাবাই কয় - তোমালোকে কেৱল স্মৰণ কৰা, আমাৰ বাবা, বাবা হয়, তেৱেঁই শিক্ষক হয়, গুৰু হয়। তোমালোকৰ বুদ্ধি সেইফালে গুচি যোৱা উচিত। পিতাৰ মহিমা শুনি আত্মা আনন্দিত হয়। সকলোৱে কয় - আমাৰ বাবা, বাবা হয়, শিক্ষক হয়, তেওঁ সত্যই সত্য হয়। পঢ়াও সত্য আৰু সম্পূৰ্ণ। সেই মনুষ্যসকলৰ পঢ়া আধৰুৱা। তেন্তে তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধি কিমান আনন্দিত হোৱা উচিত। ডাঙৰ পৰীক্ষা পাছ কাৰোঁতাসকলৰ (উত্তীৰ্ণ হওঁতাসকলৰ) বুদ্ধি বেছি আনন্দিত হৈ থাকে। তোমালোকে কিমান উচ্চ পাঠ পঢ়া গতিকে কিমান অপাৰ আনন্দিত হোৱা উচিত। ভগৱান বাবা, বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। তোমালোক ৰোমাঞ্চিত হৈ যাব লাগে (আনন্দত গাৰ নাম শিহৰি উঠিব লাগে)। সেয়াই এপিচ'দ ৰিপিট (আখ্যান পুনৰাবৃত্তি) হৈ আছে, তোমালোকৰ বাহিৰে কোনেও গম নাপায়। কল্পৰ আয়ুসেই দীঘলীয়া কৰি দিছে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এতিয়া 5 হাজাৰ বছৰৰ গোটেই ষ্ট'ৰী (কাহিনী) চক্ৰাকাৰে ঘূৰি থাকে, যাক স্বদৰ্শন চক্ৰ বুলি কোৱা হয়।

সন্তানসকলে কয় - বাবা ধুমুহা (পৰিস্থিতি) বহুত আছে, আমি পাহৰি যাওঁ। বাবাই কয় - তোমালোকে কাক পাহৰি যোৱা? পিতা যিয়ে তোমালোকক ডবল মুকুটধাৰী বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে তেওঁক তোমালোকে কেনেকৈ পাহৰি যোৱা! অন্য কাকোৱে নাপাহৰা। স্ত্ৰী, সতি-সন্ততি, খুড়া, মামা, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি সকলো স্মৃতিত আছে। বাকী এইটো কথা তোমালোকে কিয় পাহৰি যোৱা। তোমালোকৰ যুদ্ধ এই স্মৃতিত থকাৰ ক্ষেত্ৰতে হয়, যিমান সম্ভৱ স্মৰণ কৰিব লাগে। সন্তানসকলে নিজৰ উন্নতিৰ কাৰণে পুৰাই উঠি পিতাৰ স্মৃতিত প্ৰাতঃভ্ৰমণ কৰিব লাগে। তোমালোকে চাদৰ ওপৰত বা বাহিৰত ঠাণ্ডা বতাহত গুচি যোৱা। ইয়াতেই আহি বহিবা সেইটো জৰুৰী নহয়। বাহিৰলৈও যাব পাৰা, পুৱাৰ সময়ত কোনো ভয় আদিৰ কথা নাথাকে। বাহিৰত গৈ খোজকাঢ়া। পৰস্পৰ এয়াই বাৰ্তালাপ কৰা, দেখা যাওক বাবাক কোনে বেছিকৈ স্মৰণ কৰে, পাচত ক'ব লাগে কিমান সময় মই স্মৰণ কৰিলোঁ। বাকী সময়ত মোৰ বুদ্ধি ক'লৈ ক'লৈ গ'ল। ইয়াক কোৱা হয় - ইজনে সিজনৰ সৈতে উন্নতি সাধন কৰা। নোট কৰিবা (লিখি ৰাখিবা) কিমান সময় বাবাক স্মৰণ কৰিলোঁ। বাবাই (ব্ৰহ্মাবাবাই) মিটো প্ৰেক্টিচ (অভ্যাস) কৰে সেয়া শুনায়। স্মৃতিত থাকি তোমালোকে এঘণ্টা খোজকাঢ়িলেও ভৰি ভাগৰি নপৰিব। স্মৃতিৰে তোমালোকৰ কিমান পাপ খণ্ডন হৈ যাব। চক্ৰকতো তোমালোকে জানাই, ৰাতিয়ে-দিনে তোমালোকৰ এতিয়া এইটোৱেই বুদ্ধিত আছে যে আমি এতিয়া ঘৰলৈ যাওঁ। পুৰুষাৰ্থ কৰা, কলিয়ুগী মনুষ্যই মুঠেই গম নাপায় - মুক্তিৰ কাৰণে কিমান ভক্তি কৰি থাকে। অনেক মত আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ এটাই মত, যিসকল ব্ৰাহ্মণ হয়, তেওঁলোক সকলোৰে হৈছে শ্ৰীমত। তোমালোক পিতাৰ শ্ৰীমতত দেৱতা হোৱাগৈ। দেৱতাসকলৰ কোনো শ্ৰীমত নাই। শ্ৰীমত এতিয়াহে তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলে পোৱা। ভগৱান হৈছেই নিৰাকাৰ। যিয়ে তোমালোকক ৰাজযোগ শিকায়, যাৰ পৰা তোমালোকে নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ কিমান উচ্চ বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। ভক্তি মাৰ্গৰ বেদ-শাস্ত্ৰ আদি কিমান অনেক আছে। কিন্তু একমাত্ৰ 'গীতা'হে কামৰ হয়। ভগৱান আহি ৰাজযোগ শিকায়। তাকেই 'গীতা' বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰা পঢ়া, যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য পোৱা। যিসকলে পঢ়িলে তেওঁলোকে ল'লে। ড্ৰামাত পাৰ্ট আছে নহয় জানো। জ্ঞান শুনাওঁতা জ্ঞান সাগৰ এজনেই পিতা। তেওঁ ড্ৰামা প্লেণ (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি কলিয়ুগৰ অন্তত সত্যযুগৰ আদিৰ সংগমতহে আছে। কোনো কথাতেই বিবুদ্ধিত নপৰিবা। পিতা এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰ) শৰীৰত আহি পঢ়ায় অন্য কোনেও পঢ়াব নোৱাৰে। এৱোঁ (দাদাইও) আগতে যদি কাৰোবাৰ পৰা পঢ়িছিল তেন্তে তেওঁৰ পৰা পঢ়োঁতা আৰু বহুত থাকিলহেঁতেন। পিতাইতো কয় - এই গুৰু আদি সকলোৰে উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মই আহোঁ। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ এইম-অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত ঠিয় হৈ আছে। আমি এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হওঁগৈ, এয়া হৈছেই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সত্য কথা (কাহিনী)। ইয়াৰ আকৌ ভক্তি মাৰ্গত গুণানুকীৰ্তন চলে। ভক্তি মাৰ্গৰ নিয়ম চলি আছে। এতিয়া এই ৰাৱণ ৰাজ্য পূৰ্ণ হয়। তোমালোক জানো এতিয়া দশহৰা (ৰাৱণ দাহ) আদিলৈ যাব। তোমালোকেতে বুজাবা যে এওঁলোকে কি কৰে। এয়াতো বেবিজৰ (শিশুসকলৰ) কাম। ডাঙৰ ডাঙৰ ব্যক্তিসকল চাবলৈ যায়। ৰাৱণক কেনেকৈ জ্বলায়, এওঁ কোন হয়, কোনেও ক'ব নোৱাৰে। ৰাৱণ ৰাজ্য নহয় জানো। দশহৰা আদিত কিমান আনন্দোৎসৱ পালন কৰে, য'ত ৰাৱণক পৰম্পৰাগতভাৱে জ্বলাই আহি থাকে। দুখো চলি আহি থাকে, অলপো বোধশক্তি নাই। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি কিমান অবুজ (বুদ্ধিহীন) আছিলোঁ। ৰাৱণে অবুজ কৰি দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে কোৱা - বাবা আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণ নিশ্চয় হ'ম। আমি জানো কম পুৰুষাৰ্থ কৰিম। এয়া এখনেই স্কুল, পঢ়া বহুত সহজ। বৃদ্ধ মাতাসকলে আন একো স্মৰণ কৰিব নোৱাৰিলে কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰক। মুখেৰে 'হে ৰাম' বুলিতো কয় নহয়। বাবাই এয়া বহুত সহজকৈ শুনায় যে তোমালোক হৈছা আত্মা, পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰা তেন্তে তোমালোকৰ নাও পাৰ হৈ যাব। ক'লৈ

গুচি যাবা? শান্তিধাম-সুখধামলৈ। অন্য সকলো পাহৰি যোৱা। যি কিছু শুনিলে, পঢ়িলা সেয়া সকলো পাহৰি নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় প্ৰাপ্ত হ'ব। পিতাৰ স্মৃতিৰেহে পাপ খণ্ডন হৈ যায়। কিমান সহজ। এনেকৈ কয় যে ভ্ৰুকুটিৰ মাজত তৰা চিকমিকাই থাকে। তেন্তে নিশ্চয় ইমান সূক্ষ্ম আত্মা হ'ব নহয় জানো। ডাক্তৰসকলে আত্মাক চাবৰ কাৰণে বহুত চেষ্টা কৰে। কিন্তু আত্মা অতি সূক্ষ্ম হয়। হঠ আদিৰ দ্বাৰা (কায়িক উপায়েৰে) কোনেও চাব নোৱাৰে। পিতাও এনেকুৱাই বিন্দু হয়। তেওঁ কয় - যেনেকৈ তোমালোক সাধাৰণ হোৱা, ময়ো সাধাৰণ হৈ তোমালোকক পঢ়াওঁ। কোনে কি জানে যে এওঁলোকক ভগৱানে কেনেকৈ পঢ়ায়। কৃষ্ণই পঢ়োৱাহেঁতেন গোটেই আমেৰিকা, জাপান আদি সকলো ফালৰ পৰাই আহি গ'লহেঁতেন। তেওঁৰ ইমান আকৰ্ষণ আছে। কৃষ্ণৰ প্ৰতি প্ৰেমতো সকলোৰে আছে নহয় জানো। এতিয়াতো তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সেয়া হৈ আছোঁ। কৃষ্ণ হৈছে প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ), কৃষ্ণক যদি কোলাত ল'ব বিচৰা তেন্তে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব, কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক স্বৰ্গৰ প্ৰিন্স, বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবৰ বাবে পঢ়ায়।

পিতাই কয় - সন্তানসকল, পঢ়াৰ সাৰমৰ্ম হ'ল - জগতৰ সকলো কথা এৰি দিয়া। এনেকৈ কেতিয়াও নাভাবিবা যে মোৰ কোটি আছে, লাখ আছে। একোৱে হাতলৈ নাহিব সেইবাবে ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা। পিতাৰ ওচৰলৈ (মধুবনত) আহিলে পিতাই আপত্তি দৰ্শায়, ৪ (আঠ) মাহৰ পৰা আহি আছা আৰু পিতাক যাৰ পৰা স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পোৱা যায় তেওঁক ইমান সময়লৈকে সাক্ষাতেই কৰা নাই। তেতিয়া কয় - বাবা অমুক কাম আছিল। হেৰ, তুমি মৰি যোৱাহেঁতেন ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিলাহেঁতেন! এই অজুহাত জানো চলিব। পিতাই ৰাজযোগ শিকাই আছে আৰু তোমালোকে নিশিকা, যিয়ে বহুত ভক্তি কৰিছে তেওঁৰ ৭ দিননো কি এক চেকেণ্ডতে তীৰ লাগি যাব (স্তান বুজি যাব)। চেকেণ্ডত বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰে। এওঁ নিজে অনুভৱী বহি আছে, বিনাশ দেখিলে, চতুৰ্ভুজ ৰূপ দেখিলে, বচ্ বুজিবলৈ ধৰিলে অহো!, মই বিশ্বৰ মালিক হওঁগৈ। সাক্ষাৎকাৰ হ'ল, উৎসাহিত হ'ল আৰু সকলো এৰি দিলে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী দিবলৈ পিতাৰ আগমন হৈছে। পিতাই সোধে - নিশ্চয় কেতিয়া হ'ল? তেতিয়া কয়- ৪ (আঠ) মাহ। বাবাই বুজাইছে যে মূল কথা হৈছে স্মৃতি আৰু স্তান। বাকীতো সাক্ষাৎকাৰ কোনো কামৰ নহয়। পিতাক চিনি পালা তেন্তে পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়া তেতিয়া তোমালোকো এনেকুৱা হৈ যাবাগৈ। পইণ্টচ (উক্তি) পোৱা যায় যিবোৰ যিকোনো লোককে বুজাব পাৰা। বহুত মধুৰতাৰে বুজাবা। শিৱবাবা যি পতিত-পাৱন হয় তেওঁ কয় - মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবাগৈ। স্মৃতিৰে বুজাব লাগে। তোমালোকে বিচৰা নহয় যে গড ফাদাৰে লিবাৰেট (মুক্ত) কৰি চুইট হোমলৈ (মৰমৰ ঘৰলৈ) লৈ যাওঁক। বাৰু, এতিয়া তোমালোকৰ যি মামৰ লাগিছে (আত্মাত বিকাৰৰ লেপ পৰিছে) তাৰ কাৰণে পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) ৰাতিপুৱা উঠি প্ৰাতঃভ্ৰমণ কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিবা, পৰস্পৰ এয়াই মিঠা বাৰ্তালাপ কৰিবা যে দেখা যাওঁক কোনে কিমান সময় বাবাক স্মৰণ কৰে, তাৰপাচত নিজৰ অনুভৱ শুনাবা।

(২) পিতাক চিনি পালা যেতিয়া আৰু কোনো অজুহাত নেদেখুৱাবা, পঢ়াত লাগি যাব লাগে, মুৰুলী কেতিয়াও মিচ (খতি) কৰিব নালাগে।

বৰদান: ৰিয়েলিটি (সত্যতা)ৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো কৰ্ম বা বচনত ৰয়েলিটি (ৰাজকীয়তা) দেখুৱাওঁতা ফাৰ্ষ্ট ডিভিজন (প্ৰথম শ্ৰেণী)ৰ অধিকাৰী হোৱা
ৰিয়েলিটি (সত্যতা) অৰ্থাৎ সৰ্বদা নিজৰ প্ৰকৃত স্বৰূপৰ স্মৃতি, যাৰ দ্বাৰা স্থূল চেহেৰাতো ৰয়েলিটি (ৰাজকীয়তা) দৃষ্টিগোচৰ হ'ব। ৰিয়েলিটি অৰ্থাৎ এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই। এইটো স্মৃতিৰে প্ৰতিটো কৰ্ম বা বচনত ৰয়েলিটি দৃষ্টিগোচৰ হ'ব। যিয়েই সম্পৰ্কত আহিব তেওঁলোকৰ প্ৰতিটো কৰ্মতে পিতাৰ সমান চৰিত্ৰ অনুভৱ হ'ব, প্ৰতিটো বচনত পিতাৰ সমান অৰ্থাৎ ৰিটি (কৰ্তৃত্ব) আৰু প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি হ'ব। তেওঁৰ সংগ ৰিয়েল হোৱাৰ কাৰণে পাৰসৰ (পৰশমণিৰ) কাম কৰিব। এনেকুৱা ৰিয়েলিটিধাৰী ৰয়েল আত্মাসকলহে ফাৰ্ষ্ট ডিভিজন (প্ৰথম শ্ৰেণী)ৰ অধিকাৰী হয়।

স্লোগান: শ্ৰেষ্ঠ কৰ্মৰ হিচাপ বৃদ্ধি কৰা তেতিয়া বিকৰ্মৰ হিচাপ সমাপ্ত হৈ যাব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!